

De eerste keer!

Er zijn al zoveel blogs op internet te vinden. Lange tijd heeft mij dit ervan weerhouden om een blog te maken waarin ik mijn ervaringen deel. Echter, uiteindelijk ben ik bezweken, want ik heb zoveel positieve ervaringen, passie en anekdotes die ik graag wil delen. Het is zowaar één van mijn goede voornemens van 2017 geworden!

Voor degene die mij niet zo goed kennen: ik ben iemand die verzot is op Italië. Het is lange tijd het enige land geweest waar ik naar toe ging. Het is allemaal begonnen met een verplichte stage in het buitenland voor een bepaalde opleiding. Via via kwam ik in Rome, Italië terecht. Hier woonde ik bij een echte Italiaanse familie en daardoor werd ik helemaal ondergedompeld in de lokale cultuur. Het land werd mijn tweede thuis en geen toeristische bestemming. Het moment waarop ik mijn eerste stapjes in het land zette, heb ik er mijn hart aan verloren....

... totdat het moment daar kwam dat ik een vriend kreeg. Geen Italiaan, maar een Spanjaard wel te verstaan! Liefde maakt blind — en even raakte ik in paniek: nu zou ik ook (vaker) naar Spanje gaan. Gelukkig snapte mijn vriend de passie die ik inmiddels had gekregen voor *de Mediterraneanen* en dat maakte alles een stuk makkelijker. Zo was het vanzelfsprekend dat we vanaf dat moment afwisselend naar Spanje en Italië zouden gaan.

Mijn vriend komt uit Andalusië, de zuidelijkste provincie van het vaste land. Een tijdje heb ik gedacht dat het wel 'hetzelfde als zuid Italië zou zijn'. Het moment dat wij voor het eerst naar Andalusië zijn gegaan, was ook heel spannend: ik was razend benieuwd of was hoe ik het me voorstelde. Al snel kwam ik erachter dat Andalusië heel veel groter is dan ik dacht. Zo zei ik de eerste keer *Kom, laten we gewoon een stukje gaan rijden! Neem een onderbroek en je tandenborstel mee, voor het geval we ergens overnachten. Laten we naar het zuidelijkste puntje van het vaste land gaan!*. Compleet verrast was ik toen we ruim 5 uur (!) later pas op de bestemming aankwamen. In Andalusië vrij normaal, voor mij als Nederlandse toch niet helemaal!

De eerste keer dat mijn vriend mee ging naar Italië was ook bijzonder: hij zou meemaken wat ik ook had meegemaakt. Vooraf was ik onzeker: zou er (makkelijk) kunnen worden gecommuniceerd tussen mijn vrienden en mijn vriend? Zou hij de sfeer anders ervaren? Zou hij zelf anders zijn? Wat zou hij van Rome vinden? Gelukkig verdween alle sneeuw voor de zon op het moment dat bij mijn vrienden aankwamen. De voordeur vloog open en het was alsof ze elkaar al jaren kenden.

Het is heel prettig: hij begrijpt mijn speciale gevoelens voor Italië en ik begrijp wat hij prettig vindt aan Spanje, Niet onbelangrijk: uiteindelijk kan ik, na een paar jaar, met volle overtuiging zeggen dat Spanjaarden en Italianen echte neven en nichten van elkaar zijn! Het is één grote familie, met veel overeenkomstige gebruiken en tradities. Echter, de lokale invloeden zorgen ervoor dat er verschillen zijn en dat sommige tradities van elkaar zijn te onderscheiden